

СТАТТЯ НОМЕРА

ЮРИДИЧНІ НАУКИ

УДК 342.56(477)

В. В. СОКУРЕНКО,*доктор юридичних наук, доцент,**ректор Харківського національного університету внутрішніх справ;**ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-8923-5639>*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СУДОВО-ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Проаналізовано наукові погляди щодо реалізації заходів, пов'язаних із проведенням судово-правової реформи в Україні. Охарактеризовано національну судову систему за оновленими положеннями Конституції України та закону України «Про судоустрій і статус суддів». Розглянуто проблеми подальшого реформування судової системи в сучасних умовах та запропоновано шляхи їх вирішення.

Ключові слова: *судова реформа, судова влада, судочинство, адміністративно-правове регулювання, європейські стандарти.*

Sokurenko, V.V. (2016), "Administrative and legal provision of the court reform in Ukraine" ["Адміністративно-правове забезпечення судово-правової реформи в Україні"], *Pravo i Bezpeka*, No. 3, pp. 6–11.

Постановка проблеми. В останні роки модернізація судової системи стала одним із ключових завдань української держави. Події, що відбулись у 2013–2014 роках в Україні та названі Революцією гідності, на жаль, загострили існуючі проблеми реалізації судово-правової реформи та уповільнили дієві реформаторські заходи в цій сфері. За таких умов виконавчі та законодавчі органи повинні були діяти в напрямку реформування й адаптації судової системи до загальноприйнятих європейських норм і стандартів. З того часу було схвалено низку кардинально прогресивних законів щодо судової влади та діяльності суддів, зокрема закони України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» [1], «Про забезпечення права на справедливий суд» [2], а влітку 2016 року були суттєво змінені окремі положення Конституції України та закону України «Про судоустрій і статус суддів». Отже, продовження реалізації заходів щодо комплексного реформування вітчизняного судового устрою та судочинства в реаліях сьогодення є однією з найважливіших потреб країни та суспільства, адже справедливе судочинство й належний захист прав і свобод людини можливі за наявності не лише досконалого процесуального законодавства, а й досконалого судового адміністрування (внутрішньої та зовнішньої управлінської діяльності), тобто організації роботи

національної судової системи. Дотримання балансу між вимогою суспільства щодо очищення судової влади та незалежністю судової влади необхідне, насамперед, самому суспільству.

Судова влада в умовах сучасної демократії характеризується певними особливостями, які пов'язані з тим, що вона має існувати й функціонувати в інтересах права, зокрема його верховенства, та для захисту справедливості [3]. Так, у п. 40 висновку Консультативної ради європейських судів від 16 жовтня 2015 року № 18 (2015) «Позиція судової влади та її відносини з іншими гілками державної влади в умовах сучасної демократії» зазначено: «Судова влада як одна із трьох гілок державної влади є підзвітною суспільству, якому служить. Відповідно, пріоритетним питанням судової влади, як і в інших гілок влади, завжди має бути інтерес суспільства, оскільки це – основна цінність ...» [4].

На сучасному етапі розвитку та вдосконалення державної незалежності України не втрачає актуальності модернізація саме судової системи і судочинства, яка пов'язана із становленням суду як дійсно незалежної та самостійної гілки влади, що має забезпечувати правосуддя й гарантувати доступ до нього.

Наполеглива праця щодо вдосконалення законодавства у сфері судоустрою та судочинства залишається актуальною, оскільки перед

судовою системою ставляться нові завдання, головними з яких є вільний доступ до правосуддя, підвищення рівня захисту прав і законних інтересів осіб, якість відправлення правосуддя. При цьому однією з ключових гарантій справедливого й ефективного правосуддя є досконало організована система судів та органів, що забезпечують функціонування судової влади.

На жаль, рівень суспільної довіри до судової гілки влади в Україні поки що залишається низьким і, за деякими даними, найменшим серед усіх гілок державної влади. Відповідно до результатів опитування населення, яке було проведено Фондом «Демократичні ініціативи» ім. І. Кучеріва спільно із соціологічною службою Центру ім. О. Разумкова у грудні 2014 р., необхідність проведення судової реформи в Україні підтримує більшість українських громадян, причому 46 % вважають, що ця реформа є одним із нагальних завдань і має розпочатися якнайшвидше. Довіряють українським судам лише 9 % опитаних громадян, а недовіру їм вказують 81 %.

У березні 2015 р., за даними Центру ім. О. Разумкова, рівень довіри до судів знизився до критичних показників: лише 1,1 % опитаних повністю довіряють судам, 9,5 % – переважно довіряють [5].

Дещо покращує ситуацію той факт, що серед людей, які безпосередньо зверталися до суду, рівень такої довіри істотно більший. За даними проекту «Справедливе правосуддя», близько 16 % респондентів, які брали участь у судових засіданнях щонайменше один раз за останні три роки, довіряють судовій владі, а серед респондентів, які не брали участі в судових засіданнях, лише 4 % виявили довіру до суду (Національне опитування громадської думки щодо демократичних та економічних реформ, судової реформи та щодо впровадження закону України «Про очищення влади», проведене компанією GfK Ukraine у 2015 р.).

Можна з упевненістю констатувати, що організація правосуддя набуває особливого значення та отримує зовсім новий зміст, враховуючи останні події, які відбувалися навколо змін до положень закону України «Про судочинства і статус судів» [6] та Конституції України в розділі 8 «Правосуддя» [7]. Стратегією реформування судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки, схваленою указом Президента України від 20 травня 2015 року № 276 [8], визначено, що судова реформа включає в себе як оновлення законодавства, так і ухвалення змін до Конституції України.

Все це свідчить про те, що заходи щодо оновлення та вдосконалення судової системи залишаються одними з пріоритетних у суспільстві, оскільки справедливий, безсторонній та неупереджений суд є важливою гарантією ефективної боротьби з корупцією, надходження в Україну інвестицій, забезпечення прав і свобод кожного та побудови держави, керованої верховенством права.

Позитивно, що законодавчі трансформації у сфері судочинства та судочинства були здійснені з метою практичної реалізації принципу верховенства права та забезпечення кожному права на справедливий судовий розгляд незалежним і безстороннім судом (шляхом деполітизації, посилення відповідальності судової влади перед суспільством, а також шляхом запровадження належних механізмів кадрового оновлення суддівського корпусу) та передбачають комплексне реформування судової системи відповідно до міжнародних стандартів, забезпечення незалежності суддів і спрощення процедури доступу громадян до правосуддя. Невипадково, що доступність правосуддя вважається однією з передумов утвердження судової гілки влади як повноцінного й самодостатнього механізму захисту прав і свобод людини та громадянина.

Це, у свою чергу, обумовлює актуальність дослідження механізму адміністративно-правового регулювання в судовій сфері та особливостей проведення судової реформи в Україні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженням теоретичних і практичних питань, пов'язаних з вивченням окремих аспектів судової реформи, особливо протягом останніх років, займалися В. Бринцев, В. Стефанюк, В. Шишкін, С. Ківалов, В. Нор, В. Сердюк, А. Селіванов, Т. Струс-Духнич, А. Закалюк, М. Коліушко, М. Коцюбра, Р. Куйбіда, В. Опришко, В. Опоненко, О. Святоцький, С. Обрусна та інші знані науковці, у працях яких аналізується зміст судової реформи в Україні, вказується на основні її напрями, звертається увага на механізм та особливості її проведення. Так, проблемні питання організації судочинства, тенденції розвитку судової системи і судочинства в розрізі окремих інститутів правосуддя висвітлено в монографії Р. Куйбіди «Реформування правосуддя в Україні: стан і перспективи» [9]. У 2010 році вийшла друком монографія С. Обрусної «Адміністративно-правові засади судової реформи в Україні: теорія, історія, сучасність», в якій висвітлено теоретико-методологічні та правові засади управлінської діяльності у сфері судової влади України [10].

Однак сьогодні, враховуючи комплексний характер проведення судово-правової реформи, в судовій системі України залишається коло проблем як організаційного, так і адміністративно-правового характеру, які вимагають вирішення або суттєвого вдосконалення. Зокрема, невідкладного вирішення потребують такі проблеми, як місце та роль судової влади в суспільстві, її співвідношення з законодавчою та виконавчою гілками влади, гарантії та механізми забезпечення незалежності суду, раціональна побудова судової системи, вдосконалення відповідних судових процедур з метою забезпечення доступного, оперативного, неупередженого та якісного розгляду судових справ. Із цього приводу досить раціональними видаються погляди Р. Куйбіди, який наголошує, що досягнення якісних результатів судової реформи неможливе без цілеспрямованої та узгодженої роботи науковців над усіма її аспектами з метою вироблення цілісної доктрини судового реформування [9, с. 7].

З огляду на це **метою** нашої статті є встановлення сучасних тенденцій та особливостей адміністративно-правових засад діяльності у сфері судової системи в умовах проведення реформування інститутів судової влади в Україні.

Виклад основного матеріалу. Національна судова система в Україні від моменту набуття державою незалежності фактично перебуває у стані постійного реформування. Майже кожен реформаторський захід запроваджується під гаслами забезпечення незалежності судової влади, наближення вітчизняного судового устрою та судочинства до міжнародних та європейських стандартів і норм. Як правило, вирішення питань, пов'язаних зі змістом правосуддя та його місцем у системі захисту прав і свобод особистості, не обмежується окремою державою, а привертає увагу міжнародного співтовариства, тому можна говорити про інтернаціоналізацію стандартів у галузі судоустрою. Як відзначає І. Назаров, співробітництво України на міжнародній арені з органами й інститутами Ради Європи та Європейського Союзу з питань реформування судової влади не проходить безслідно [11, с. 63]. Це свідчить про те, що Україна як правова держава, прагнучи до реалізації світових стандартів у сфері здійснення правосуддя, прокладає «реформаторський шлях» у судовій системі з урахуванням європейських тенденцій розвитку функціонування судів загальної юрисдикції та тих прорахунків і недоліків, які мали місце під час формування зарубіжних систем судової влади.

На сьогодні міжнародно-правові акти передбачають право на справедливий суд і доступ до суду як неодмінний його елемент, підкреслюючи поряд із цим такі властивості суду, як незалежність, безсторонність і законність (ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод) [12]. Посилання на обов'язок держави забезпечити особі реальний, а не формальний доступ до суду містяться в низці рішень Європейського суду з прав людини, а також рекомендаціях і резолюціях Комітету міністрів Ради Європи.

Не викликає сумніву, що правова природа суддівської влади, статусу суддів вимагає чіткого дотримання конституційних принципів і міжнародних стандартів забезпечення незалежності суддів, врахування рекомендацій відповідних органів Ради Європи та висновків Венеціанської комісії, а також правових позицій Конституційного Суду України з питань функціонування судової влади в Україні.

З іншого боку, дотримання європейських і міжнародних стандартів не повинно означати побудову судової системи за певним шаблоном. Як підкреслює М. Козюбра, європейські стандарти щодо судової влади – це не стільки єдиний еталон, за яким потрібно будувати судову систему, скільки певні цінності, на які потрібно орієнтуватися під час її реформування [13, с. 49]. Цим підкреслюється, що вирішення питань щодо належного та ефективного функціонування судової влади повинно відбуватися з урахуванням національних особливостей культури, традицій, правосвідомості та правового мислення суспільства в цілому.

У такому контексті цілком логічним є висновок З. Чуйко, що судова влада країни повинна мати законодавчу та матеріальну бази, які б забезпечували реальне втілення в життя всіх відомих у світовій практиці постулатів правової держави [14, с. 9].

Акцентуючи увагу на меті цієї статті, вважаємо за потрібне навести позицію С. Обрусної стосовно загальних принципів управління процесом реформування, яка, на наш погляд, не втрачає своєї актуальності. Учена підкреслює, що процес реформування повинен здійснюватися на основі певних засад, а саме: 1) судова реформа має здійснюватися в системному взаємозв'язку з іншими державними реформами, що зумовлюється принципом єдності державної влади; 2) реформування судової системи повинно здійснюватися на основі відповідних положень Конституції України та інших законодавчих актів; 3) у ході здійснення управління процесом реформування ва-

жливе значення має поєднання державних і самоврядних засад, що сприятиме процесу демократизації судової системи; 4) законодавство про судоустрій повинно бути чітким, однозначним за своїм тлумаченням, без наявності правових колізій; 5) розробка та здійснення судової реформи повинні мати наукове підґрунтя; 6) реформа має здійснюватися на основі чітко розподілених функцій і повноважень між органами судової влади, іншими державними органами, громадськими формуваннями, повноваження яких мають пряме відношення до судової діяльності [10, с. 50].

З метою реалізації нових положень Конституції України щодо правосуддя та поглиблення виконання запланованих заходів судової реформи внесено зміни до закону України «Про судоустрій і статус суддів», які передбачають створення більш ефективної моделі системи судоустрою, приведення у відповідність до конституційних змін повноважень органів суддівського врядування, залучення громадськості до їх роботи, вирішення проблемних питань кадрового забезпечення судів, створення передумов для забезпечення належного рівня матеріального забезпечення працівників судової гілки влади тощо. Слід відзначити, що всі зміни до наведеного Закону в повному обсязі враховують основні рекомендації Венеціанської Комісії, які стосуються відправлення правосуддя, судоустрою та статусу суддів.

Аналіз положень оновленого Закону дає підстави стверджувати, що завдання цього нормативно-правового акта передбачають імплементацію оновлених конституційних засад правосуддя на законодавчому рівні для забезпечення незалежності судової влади, посилення відповідальності судової влади перед суспільством, оптимізацію системи судоустрою, а також запровадження нових засад формування та належних механізмів кадрового оновлення суддівського корпусу.

Зокрема, закон України «Про судоустрій і статус суддів», який залишається базовим у судовій реформі, передбачено:

- зміни в порядку призначення суддів на посади та звільнення їх з посад (вилучення повноважень політичних органів – парламенту та Президента України – у питаннях суддівської кар’єри, скасування п’ятирічного терміну призначення суддів і запровадження зайняття посад суддями лише безстроково, що дозволяє забезпечити стандарт незмінюваності суддів як однієї з гарантій незалежності);

- ліквідацію політичної складової у вирішенні питання щодо надання згоди на затри-

мання судді або утримання його під вартою чи арештом до винесення обвинувального вироку судом (відповідне повноваження Верховної Ради України передається до повноважень Вищої ради правосуддя). Таке положення яскраво свідчить про реалізацію принципу деполітизації – усунення політичних складових у питаннях забезпечення незалежності судової влади;

- запровадження інституту функціонального (обмеженого) імунітету судді, за якого забороняється притягнення судді до кримінальної відповідальності за викладену в судовому рішенні правову позицію, ухвалене ним судове рішення, за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку, однак при цьому суддя нестиме юридичну відповідальність на загальних засадах за дії, вчинені поза професійною суддівською діяльністю. Такі нововведення закріплюють новий інститут функціонального імунітету судді замість того, що був передбачений старою редакцією Конституції України у вигляді абсолютного імунітету. Зокрема, суддівський імунітет забороняє притягати суддю до кримінальної відповідальності за його юридичну позицію, викладену в судовому рішенні, оскільки наявність такого унеможливорює незалежність та безсторонність судді;

- зміни в системі судоустрою, зокрема утворення з метою оптимізації системи судоустрою нового Верховного Суду та інших судів, що створює передумови для розвантаження судів, ефективного розгляду справи в розумні строки. Систему судоустрою складатимуть місцеві суди, апеляційні суди і Верховний Суд. Для розгляду окремих категорій справ у системі судоустрою будуть діяти вищі спеціалізовані суди. У складі Верховного Суду діятимуть п’ять структурних підрозділів: Велика Палата Верховного Суду, Касаційний адміністративний суд, Касаційний господарський суд, Касаційний кримінальний суд, Касаційний цивільний суд, а сам Верховний Суд буде створений на конкурсних засадах як новий найвищий суд у системі судоустрою України. Отже, функція забезпечення сталості та єдності судової практики відтепер буде зосереджена в одному найвищому суді. Строк для створення Верховного Суду України – 6 місяців із дня набуття чинності законом;

- удосконалення правового статусу відповідних органів у системі судоустрою (перерозподіл повноважень між Вищою кваліфікаційною комісією суддів України (далі – ВККСУ) та новим конституційним органом – Вищою радою правосуддя). Так, ВККСУ відповідатиме

за добір на посади суддів, кваліфікаційне оцінювання, проведення конкурсів на зайняття вакантних посад суддів і суддівську освіту, а вичерпний перелік повноважень та порядок роботи Вищої ради правосуддя буде передбачено в законі України «Про Вищу раду правосуддя»;

– удосконалення порядку формування й оновлення суддівського корпусу, зокрема проведення кваліфікаційного оцінювання, яке проводитиметься за критеріями компетентності (професійної, особистої, соціальної тощо), зміни стосовно вимог до змісту суддівського дощу, впровадження нових механізмів стимулювання забезпечення доброчесної поведінки суддів і залучення громадськості до таких процедур. Передбачено запровадження нових підстав для звільнення судді (наприклад, порушення суддею обов'язку підтвердити законність джерела походження майна), спрощення процедури звільнення судді та чітко визначаються підстави, за яких Вища рада правосуддя може ухвалити рішення про звільнення судді;

– покращення фінансування суддів і всієї системи правосуддя, зокрема підвищення розмірів посадового окладу судді до 30, 50 та 75 мінімальних заробітних плат залежно від рівня суду. До базового розміру посадового окладу судді додатково передбачено застосовувати регіональні коефіцієнти залежно від кількості мешканців населеного пункту, в якому знаходиться суд. Закладений механізм суддівської винагороди дасть можливість подолати корупційні ризики під час здійснення суддею правосуддя, створити здорове середовище для залучення до професії порядних і найбільш кваліфікованих правників та очистити судову систему від недоброчесних суддів;

– стимулювання забезпечення доброчесної поведінки суддів і залучення громадськості до таких процедур, створення Громадської ради доброчесності, яка покликана сприяти ВККСУ в установленні відповідності судді критеріям професійної етики та доброчесності, що відкриває широкі можливості безпосередньої участі громадськості в реалізації процедур кваліфікаційного оцінювання;

– моніторинг способу життя судді. Вперше закріплюється обов'язок судді подавати декларацію родинних зв'язків і декларацію доброчесності. Такі законодавчі трансформації дозволять уникнути корупційних ризиків і забезпечать реалізацію принципів відкритості та прозорості діяльності суддів.

Висновки. Як бачимо, закон України «Про судоустрій і статус суддів» визначає правовий статус судді, окреслює проведення порядку заміщення посади судді, статусу та порядку формування органів судової влади, гарантій судового захисту тощо, тим самим визначає організацію судової влади та здійснення правосуддя в Україні, що функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів і забезпечує право кожного на справедливий суд.

Ухвалення закону України «Про судоустрій і статус суддів», на наш погляд, стало одним із вирішальних кроків судової реформи, яка дає можливість трансформації системи судоустрою й оновлення суддівського корпусу відповідно до суспільних очікувань та європейських стандартів, створює ефективну модель функціонування судової влади, яка покликана максимально задовольнити суспільний запит на справедливий суд.

Список бібліографічних посилань

1. Про відновлення довіри до судової влади в Україні: закон України від 08.04.2014 № 1188-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 23. Ст. 870.
2. Про забезпечення права на справедливий суд: закон України від 12.02.2015 № 192-VIII // База даних (БД) «Законодавство України»/Верховна Рада (ВР) України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/192-19> (дата звернення: 25.09.2016).
3. Крусян Р. А. Судова влада в Україні: характеристика етапів реформування. *Право і суспільство*. 2016. № 2. С. 14–20.
4. Позиція судової влади та її відносини з іншими гілками державної влади в умовах сучасної демократії: висновок Консультативної ради європейських судів від 16.10.2015 № 18 (2015): неофіц. перекл. // Верховний Суд України: офіц. веб-сайт. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/d9be0b8c122d5268c2257f0d00419b55/\\$FILE/Висновок__№18_\(2015\).pdf](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/d9be0b8c122d5268c2257f0d00419b55/$FILE/Висновок__№18_(2015).pdf) (дата звернення: 25.09.2016).
5. Україна 2015–2016: випробування реформами (аналітичні оцінки) // Центр Разумкова: сайт. URL: http://www.razumkov.org.ua/upload/Pidsumky_2016_FNL_A4.pdf (дата звернення: 25.04.2016).
6. Про судоустрій і статус суддів: закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.
7. Конституція України: закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // БД «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 25.09.2016).

8. Стратегія реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки: схвал. указом Президента України від 20.05.2015 № 276/2015 // БД «Законодавство України»/Информ. агентство «ЛІГА:ЗАКОН». URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/U276_15.html (дата звернення: 25.09.2016).
9. Куйбіда Р. О. Реформування правосуддя в Україні: стан і перспективи: монографія. Київ: Атіка, 2004. 288 с.
10. Обрусна С. Ю. Адміністративно-правові засади судової реформи в Україні: теорія, історія, сучасність: монографія/Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. 304 с.
11. Назаров І. В. Судова реформа як частина правової реформи в Україні. *Вісник Вищої ради юстиції*. 2011. № 1 (5). С. 63–76.
12. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: від 04.11.1950 // БД «Законодавство України»/ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 25.09.2016).
13. Козюбра М. І. Судова влада в Україні. *Право України*. 2009. № 12. С. 47–63.
14. Чуйко З. Д. Питання функціонування органів судової влади в Україні в аспекті забезпечення національної безпеки. *Право і Безпека*. 2010. № 2 (34). С. 6–10. URL: <http://pb.univd.edu.ua/index.php?controller=service&action=download&download=22463> (дата звернення: 25.09.2016).

Надійшла до редколегії 25.09.2016

СОКУРЕНКО В. В. АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ СУДЕБНО-ПРАВОВОЙ РЕФОРМЫ В УКРАИНЕ

Проанализированы научные взгляды о реализации мер, связанных с проведением судебно-правовой реформы в Украине. Охарактеризована национальная судебная система по обновлённым положениям Конституции Украины и закона Украины «О судостроительстве и статусе судей». Рассмотрены проблемы дальнейшего реформирования судебной системы в современных условиях и предложены пути их решения.

Ключевые слова: *судебная реформа, судебная власть, судопроизводство, административно-правовое регулирование, европейские стандарты.*

SOKURENKO V. V. ADMINISTRATIVE AND LEGAL PROVISION OF THE COURT REFORM IN UKRAINE

Scientific points of view on the implementation of activities related to the conduction of judicial reform in Ukraine have been analyzed. The author has characterized national judicial system in accordance with the renewal provisions of the Constitution of Ukraine and the Law of Ukraine “On the Judicial System and Status of Judges”, in particular, it has been noted that the new law provides: changes in the procedure of appointing judges and their dismissal; elimination of the political component in deciding whether to sanction the arrest of a judge or his detention or the arrest until the court conviction; implementation of the functional (limited) immunity of a judge; changes in the judicial system, including the formation of the new Supreme Court and other courts in order to optimize the judicial system that creates conditions for off-loading the courts and effective proceedings within reasonable terms; improving the legal status of the relevant authorities within the judicial system; improvement of the procedure of forming and renewal of the judiciary; improvement of funding for judges and the entire judicial system; incitement to ensure fair behavior of judges and involvement of public to such procedures; monitoring of judges’ lifestyle. The problems of further reform of the judicial system in modern conditions have been considered and their solutions have been suggested.

It has been concluded that adoption of the Law of Ukraine “On the Judicial System and Status of Judges”, in our opinion, was one of the decisive steps of the judicial reform that enables the transformation of the judicial system and renewal of the judiciary in accordance with public expectations and European standards, creates an effective model of functioning of judicial power, which aims to meet the public demand for a fair trial.

Keywords: *court reform, judicial power, judicial proceedings, administrative and legal regulation, European standards.*